

عنوان مقاله:

واکاوی سیر تاریخی رابطه ی انسان با محیط و طبیعت با تاکید بر دوره رنسانس

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی و هفتمین همایش ملی معماری و شهر پایدار (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

کرامت اله زبیری - فوق دکتری مهندسی شهرسازی، استاد برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، ایران.

ابوالفضل منصوری اطمینان - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

بشر از دیرباز در رابطه ای تنگاتنگ با طبیعت به سر برده و در طول تاریخ، طبیعت و آثار موجود در آن همیشه منبع الهام و سرمشق و خلاقیت های انسان بوده است. انسان پیش از عصر صنعتی شدن، در تعامل با طبیعت پیرامونی قرار داشت. او خود را جزئی از طبیعت می دانست و سایر اجزای طبیعت را نیز مقدس می شمرد. انسان اومانیزست عصر رنسانس به طبیعت توجه جدی و جدیدی پیدا کرد و در پی شناخت و تسلط هرچه بیشتر بر آن برآمد. بنابراین، پژوهش پیشرو بر آن است تا به واکاوی سیر تاریخی رابطه ی انسان با محیط و طبیعت با تاکید بر دوره رنسانس بپردازد. بدین ترتیب، این پژوهش از لحاظ روش جز پژوهش های کیفی، از لحاظ هدف از نوع پژوهش های کاربردی و از لحاظ ماهیت، در زمره ی پژوهش های توصیفی - تحلیلی است. روش جمع آوری اطلاعات در این پژوهش مبتنی بر منابع کتابخانه ای، اینترنتی و مرور اسنادی بوده است و سپس در پرتو آن اقدام به واکاوی سیر تاریخی رابطه ی انسان با محیط و طبیعت نموده است. نتایج این پژوهش بیانگر آن است که با شروع رنسانس و رواج علم گرایی، نوع نگرش بر محیط و طرز بهره برداری از آن عمدتاً ماهیت اقتصادی پیدا نمود و گروه های انسانی پایه و مبانی معیشت خود را در طبیعت و منابع سرشار نهفته در آن می دید. دقیقاً از این ادوار یعنی رنسانس و انقلاب صنعتی به بعد بود که انسان تمنیات خود را در حد گسترده بر محیط و اجزاء آن تحمیل نمود و از رهگذر علم و سلطه ی بی حد و حصری یافت. او همچنین به طبیعت تقویت این باور پرداخت که محیط و منابع بالارزش زیستی، معدنی، سطحی و غیره آن را می تواند تا سر حد امکان و حتی فراتر از نیازهایش مورد بهره برداری قرار دهد.

کلمات کلیدی:

رنسانس، طبیعت گرایی، باغسازی، انسان و محیط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1733470>

